

Cuvântul lui Dumnezeu la praznicul Nașterii Domnului

Cobor cu slavă de cuvânt pe pământ și am iesle de coborâre și-Mi așez în ea cuvântul și îl împart apoi și merge vestea Mea din loc în loc și face bucurie în inimi, că mântuire am de semănat peste oameni, fiindcă M-am coborât de lângă Tatăl Meu Savaot și M-am născut Prunc din pânțele de Fecioară ca să fiu Mântuitor, și a fost vestită prin îngeri pe pământ nașterea Mea.

Sunt Domnul Iisus Hristos, sunt Cel vestit de îngeri în noaptea nașterii Mele pe pământ. N-a putut regele Irod să-Mi nimicească venirea, căci îngerul Meu s-a purtat după Mine peste tot și a vestit pas cu pas ocrotirea Mea, iar ea se împlinea cu ascultare mare și Mi-a făcut Tatăl loc prin toată strâmtorarea de pe pământ, fiindcă n-aveam Eu unde să Mă așez cu venirea Mea cea atât de tainică și în atâta umilință păstrată, că nu din lumea aceasta eram Eu, și de aceea împărăția Mea nu are nimic în ea, și Mi-a purtat îngerul nașterea Mea într-o iesle lângă un popas, și așa s-a găsit loc pentru venirea Mea pe pământ, și umilit M-am purtat, căci în cer este umilință și frumusețe mare prin ea și slavă mereu și Mi-au cântat îngerii pe pământ în auzul și în văzul păstorilor de oi și au vestit lor nașterea Mea, căci îngerul Meu a stat înaintea lor învăluindu-i în lumină și le-a spus: *«Nu vă înfricoșați de această arătare cerească și bucurați-vă voi și tot poporul, căci în Betleem, orașul lui David, S-a născut vouă astăzi un Mântuitor, Hristos Domnul, și Îl veți găsi culcat în iesle pe El»*. Oaste mare cerească s-a arătat apoi cu îngerul Meu și-Mi laudau ființa și nașterea ei și cântau zicând: *«Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu, și pe pământ pace și între oameni bunăvoie!»*, și așa Mi-a ocrotit îngerul Meu ființa și așa M-a vestit el, împreună cu mare oaste cerească, și am petrecut apoi pe pământ treizeci și trei de ani și am așezat înaintea oamenilor Scriptura venirii Domnului, a Celui vestit prin prooroci că va veni, și așa am împlinit Eu voia Tatălui Meu, căci M-a trimis Tatăl după om.

M-a luat apoi Tatăl prin vestire de înger și M-a purtat în Egipt ca să Mă ferească de moartea cea de la Irod, care a omorât atunci pe toți cei mici atunci, și M-a adus Tatăl iarăși înapoi prin vestire de înger după ce l-a lovit cu moarte pe Irod, și M-am așezat în orașul Nazaret și s-au împlinit toate câte cu umilință a fost să le împlinesc după datini, și nașterea Mea s-a așezat pe pământ cu toată rânduiala ei, iar îngerii M-au slujit.

O, mamă Fecioară, îndurerată ai fost atunci, căci Eu eram Prunc mic, și toată grija a căzut pe voi și toată umilința cea pentru venirea Mea ați purtat-o. Mergeați cu Mine pribegi, voi, cei ce Mi-ați însoțit nașterea și prigoana ei din partea lui Irod, iar tu și Iosif ați suferit pribegi cu Mine în brațe, și peste tot era strâmtorare pentru Noi.

E praznic pentru nașterea Mea în ziua aceasta, o, mama Mea Fecioară, și e amintirea acelei nopți mărețe și slăvite când voi nu găseați loc de popas ca să Mă așezați pe pământ pe Mine, Cel născut din pânțelele tău fecioresc, mamă. Bucuria ta cea pentru nașterea Mea n-a avut lărgime în inimioara ta, căci umilința îți creștea odată cu toată durerea cea de la neprimire pentru tine și pentru Mine și odată cu toată prigoana care venise din partea regelui Irod, și Ne-am purtat spre Egipt, și am venit iarăși înapoi, și am crescut în Nazaret și M-am arătat din vreme în vreme lui Israel, căci aveam de împlinit toate proorociile cele despre Mine, o, mamă.

Cântarea cea pentru nașterea Mea cea de atunci o cântă mulțime de oameni, de atunci și până azi, dar durerea Mea și a ta nu se naște în inimi, mamă. O, cât de mic e Dumnezeu pe pământ, mamă! Așa vrea omul, o, mamă, și vrea ca Domnul să-i slujească lui, iar tu plângi de mila Mea, de dragostea ta de Mine, o, mama Mea, căci Eu sunt Cel neiubit de om și Mă tângui în cer cu tine și cu Tatăl, căci omul este rece cu Dumnezeu, o, mamă.

— *O, nu plânge, nu plânge, Copil născut în Betleem în vremea regelui Irod, căci eu voiesc ca Tu să ai bucurii, că mama așa își alină copilul ca să nu plângă el, ca să nu-l doară pe el. O,*

Îți plânge Duhul de două mii de ani și plângi după dragoste. O, Îți plânge iubirea pentru care Te-ai născut și ai venit s-o așezi pe pământ. O, plânge așteptarea Ta cea lungă, Fiul meu Iisus Hristos. Am plâns mereu tot într-o tăcere pentru Tine, Cel prigonit de la nașterea Ta și până la iarăși întoarcerea Ta în slava cea de sus lângă Tatăl Savaot. Suntem sărbătoriți Tu și eu, suntem în cer sărbătoriți, și unul altuia ne alinăm lacrima și iubirea ei, iar așteptarea ne dă puteri și răbdare și nădejdea cea proorocită în Scripturi.

O, Fiule Emanuel, Copil îndurerat și fără adăpost pe pământ, cine, oare, mai este creștin ca să Te poată cu adevărat mărturisi cu gura și cu fapta? Pe pământ creștinii trăiesc viață păgână, amestecată cu slujiri idolești, chiar dacă după datini sunt botezați în numele Tău. O, cum să facem să-i deprindem pe ei cu adevărul bucuriilor, cu lacrima cea după Tine, Fiule îndurerat de la om? Suspiniul nașterii Tale din noaptea aceea este la fel de tare în mine, la fel de zdrobit, și dau să Te ocratesc de dureri ca și atunci, căci sunt mamă. O, va veni vremea să nu mai plângem, căci toate se vor face noi, ca în frumusețea cea dintâi când omul nu-L îndurera pe Dumnezeu, și numai o clipă a fost aceasta, și apoi omul L-a făcut mic pe Dumnezeu și mare pe el însuși peste toate, și așa se știe el de atunci și până azi.

Cerem milă de la om, Fiule de sus. Cerșim popas, dar locul în casa omului este strâmt de tot pentru Dumnezeu și este plin de idoli ca și atunci în noaptea nașterii Tale, și nu va fi omul fericit decât atunci când Domnul va fi așa, căci omul trebuie să fie și la greu și la bine după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, așa cum Domnul este ținut să fie, după ce omul s-a mărit cu mărirea sa înaintea cerului și a pământului.

Păstrăm acum în amintire durerea bucuriei pe care noi am avut-o în vremea nașterii Tale pe pământ și avem nădejdea că durerea va rodi starea cea de sus între om și Dumnezeu, căci toate sfârșitu-s-au, și se așează începutul, o, Fiule scump. Amin.

— O, când a fost începutul a fost și cuvântul, și Dumnezeu era Cuvântul, o, mama Mea, și Eu eram Cuvântul, și iată, s-a așezat iarăși începutul, căci Eu Mă fac cuvânt între cer și pământ și zidesc Ierusalimul, mamă, dar Mă doare de la om și am rane la mâini și la picioare și la frunte și sunt încins peste rană, dar așa lucrez și așa zidesc, căci tămăduire nu este pentru Domnul. Când omul are o suferință se duce fuguța la doctor pentru vindecare, dar suferința Mea nu mai are leac, nu mai are doctor, căci omul ar fi să-Mi fie vindecător. O, dacă Eu M-aș gândi numai o clipă la Mine n-ar mai fi cerul și pământul, ci s-ar clătina de tot și s-ar sfârși cu ele. O, mamă, dacă cei ce Mă poartă azi cuvânt peste pământ s-ar gândi la ei, n-aș mai avea Eu cale pe pământ și nici popas și nici popor primitor de Dumnezeu și veghe peste el și zidire cu el pe pământ. O, greu Mi-a fost și acum două mii de ani să-i fac pe toți cei aleși Mie de Tatăl să se lepede de sine și să-Mi dea Mie viața lor, trupul lor, mersul lor, graiul lor și inima lor ca să Mă zidesc în ea pentru mântuirea multora când Eu le-am cerut lor aceasta și le-am zis: «*Eu în voi, și voi în Mine; mergeți în numele Meu și mântuiți oamenii, căci s-a apropiat de ei împărăția cerurilor, și vrednic va fi lucrătorul de plata sa apoi, căci semne și minuni vă vor însoți și veți vesti voi Evanghelia Mea cu voi până la toate marginile și mulți se vor mântui prin ea*».

O, neam român, neamul Meu cel de la sfârșit de timp, în tine Mi-am zidit acum și Betleemul și Nazaretul și cuvântul cel pentru a doua Mea venire și toată lucrarea Mea cea pentru sfârșit de timp, și de pe vatra ta veghez și priveghez peste tine și peste popoare prin îngerii Mei și pun sigiliul Meu, al numelui Meu peste actul nașterii tale prin cuvântul Meu cel de sus și nu te vei putea ascunde dinaintea Mea și dinaintea popoarelor cu obârșia ta cea de la Mine, că de la început și până la sfârșit te-am așteptat să fii tu țara Mea cea de azi, în care să vin și să-Mi așez tronul judecării fapturii și împărăția și înnoirea a toate apoi prin cuvânt, ca și la început când la cuvântul Meu s-au zidit cerul și pământul sub privirea lui Dumnezeu și a îngerilor Lui.

O, neam român, n-ai înțeles de ajuns vremea cercetării tale, dar vom da mâna tot mai strâns și vom citi de pe înălțimi cartea iubirii dintre Mine și tine și te vor căuta popoarele îndepărtate de Mine și vor lua de pe vatra ta mana cea ascunsă și vor afla taina salvării și a mântuirii și vor afla

legea iubirii și a iertării, căci Eu te-am iubit de la început și până la sfârșit și te-am așteptat aici, la sfârșit de timp, și am slava Mea în tine acum, și cu iubire ca focul Mă scriu pe vatra ta și Mă înființez în cartea Mea cea de azi și este ea tronul judecății făpturii și totul se va naște într-o clipă prin cuvântul Meu, care înnoiește lumea. O, Mi-e dor de tine și voiesc să crezi venirea Mea la tine, că Mi-e dor. Regii și stăpânii te vor a lor, că au aflat taina ta cea de la Mine hărăzită ție, dar Eu te doresc a Mea, și dorul Meu te ține în Mine, și Eu veghez peste tine cu cetele îngerești, țara Mea cea de azi. O, e praznic de naștere în mijlocul tău, și Eu la ieslea Mea de cuvânt grăiesc peste tine și-ți trimit să Mă auzi și să nu mai trăiești tu păgânește, o, țară creștină, căci sărbătorile sfinte tu le petreci păgânește de tot și n-are cine să-ți spună că greșești lui Dumnezeu, iar Eu, Domnul, vin și-ți spun greșeala ta, și-ți mai spun că omul poate fi mai fericit decât își face el fericire pe pământ cu slujirile lui din sărbători. O, țară scumpă a Mea, să te doară de Dumnezeu și să-I alini Lui rana, iar El îți va pregăti sărbători și slavă în sărbători, că nu așa trebuie să sărbătorească omul, ci cu slavă cerească în mijlocul lui, că fără Domnul e pustiu și e iad pe pământ.

O, fii ai oamenilor, o, fiilor, când dați pe cale de o măreție, de o înălțime măreață, voi, cei care aveți inimi mari și simțitoare pentru cele mărețe la vedere pe pământ, vă înfiorați, vă mirați, vă bucurați când intrați într-un locaș de biserică înalt și plin de podoabele înființate cu mână de meșter ca să atragă ele pe cei ce trec. O, iată-Mă pe Mine, Domnul, coborât în calea voastră cuvânt cu putere în el, plin de măreție în cuvânt, pe cale de nori mergând spre voi și cuvântând cu voi, iar voi nu tresăriți ca atunci când dați de ceva măreț pe pământ în ochii voștri. O, iată ce înseamnă omul și ce înseamnă Dumnezeu, căci omul se bucură, se minunează, se suie cu mintea și cu privirea minții și a inimii, iar Domnul coboară, Se smerește și Se îndurerează că omul nu mai tresaltă să dorească întâlnirea lui cu Mine, și n-ar tresări nici dacă M-aș arăta blând și smerit în calea lui așa cum sunt Eu și numai Eu cu adevărat așa, căci numai Dumnezeu este așa la duh și la înfățișare, iar omul nu este așa.

Nașterea Mea în om este cea mai mare minune, de care atât de mult s-ar bucura omul, mai mult decât păstorii de pe deal care au avut în fața colibeii lor în noaptea nașterii Mele oaspeți cerești, din cer cântându-le lor slavă și cântare cerească și vestindu-i pe ei de nașterea Mântuitorului lumii și văzându-Mă ei apoi în iesle născut la Betlem.

Cu greu Îmi fac lucrarea Mea cea de la Tatăl dată s-o săvârșesc, cu greu, ca și acum două mii de ani când am venit și am crescut și Mi-am cules ucenici și am mers cu ei din loc în loc presărând semne și minuni ca să-i atrag la Tatăl pe oameni, o, și grea Mi-a fost povara neubirii de la om. Chiar și ucenicii Mă îndurerau când Eu atâta îi iubeam și atâta îi învățam să-Mi stea aproape, să-L poarte pe Domnul pe pământ, iar ei erau reci, și dintre ei M-au îndurerat și am răbdat de la ei, căci unul M-a trădat și M-a vândut spre moarte, altul s-a lepădat de Mine, altul s-a îndoit întru învierea Mea, și Eu le spusese lor că întristat este de moarte sufletul Meu, dar ei nu știau de ce, nu știau că de la ei eram întristat, căci când aveau de vegheat pentru Mine ei s-au culcat să doarmă, iar Eu le-am spus: «*Dormiți de acum, căci stăpânitorul lumii vine și Mă ia de lângă voi!*». I-am trimis la culcare, căci M-am întristat de lipsa lor de putere și de priveghere pentru Mine, și durerea Mi-a fost mare, și mare Îmi este și acum când dau să iau naștere în om și nu poate omul aceasta. Când văd omul cât veghează de mult pentru bucuriile lui idolești și nu-l apucă somnul, Mă doare, și dau să-l înduplec și să-i dau lui alte bucurii, adevărate bucurii.

Voi face cu Tatăl privesc cerească pe pământ și-i voi arăta omului fericirea și pe cei drepti pentru ea, ca să se tânguiască toți oamenii că n-au voit să știe și să caute fericirea și locașurile ei, de unde n-ar mai pleca nimeni dacă ar fi trimis pe pământ așa cum Eu am fost trimis ca să duc pe umerii Mei chin și suspin și să întăresc prin suferința Mea locașul celor fericiți și moștenitori fericirii pe care și-au dorit-o în vremea așteptării lor după ea, căci numai cei ce sunt fericiți pe pământ cu frumusețe din cer, numai aceia învață și ajung apoi acolo unde ei privesc cu dor, și fără de sfârșit este acolo fericirea. Amin.

Vin pe pământ cuvânt și-l chem pe om spre fericire și spre adevărul ei. Poposesc aici, la locul coborârii Mele, și stau cu slavă de cuvânt înaintea celor ce vin cu colindele nașterii în ziua aceasta, iar bucuria Mea o doresc Eu lor. Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pace pe pământ, și între oameni, bunăvoire! Cântarea îngerilor nașterii Mele o cânt și Eu, Domnul, Cel născut în iesle pe paie acum două mii de ani, Cel slăvit de îngeri și de toate puterile cerești în noaptea nașterii, neavând Eu loc în casa de popas, ci afară pe paie, încălzit la pieptul Fecioarei mamă și vegheat de Iosif cel blând și de îngeri în fața furiei regelui Irod, care căuta viața Mea.

Cuvântul Meu este trimisul Meu și este cel ce trimite celor însetați de cer cuvântul Meu, mângâierea Mea lor în zi de praznic sfânt, praznicul nașterii Mele pe pământ. Amin, amin, amin.

25 decembrie 2012/7 ianuarie 2013